

Bronius Krivickas

1919–1954

LAUKINIŲ ROŽIŲ ŠLAMESYS

Laukinių rožių šlamesys
Pabudino mane iš miego.
Virpėjo aukso debes
Ties amžina viršūne sniego.

Laukinių rožių vainiku
Aš savo galvą padabinęs,
Kopiau aukštyn staigiu taku,
Kur virpa debes auksinis.

Ir degė rožės raudonai,
Kai pasiekiau viršūnę kalno,
Ir kloniuos miestai milžinai
Atrodė kaip žaislai ant delno.

Kristalai ant aštrių klinčių
Žerėjo tartum lobių skrynčia.
Lengvai plazdėjo ant pečių
Man skraistė debesies auksinė.

Jutau: nuo rožių dygulių
Kakta iš lėto kraujas teka.
Ir pažvelgiau žvilgsniu tyliu
[savo nueitąjį taką:

Ten nuo pat kalno apačios,
Kur aukštin mano kelias kėlės,
Lig pat viršūnės išdidžios
Snieguos žerėjo kraujo gėlės.

1946

NAKTĮ

Kai po nakties skliautu svajodamas guliu,
Man rodosi, kad žemė yra mažas laivas,
O aš ant mažo laivo vienišas keleivis,
Plaukiąs nežinomu skaidriu erdvių keliu.

Norėčiau plaukt toli tyloj šviesioj naktį,
Kol mano valtis, erdvėje paklydus,
Nuneštų, kur ugnies pasauliai didūs
Veidan galingai dvelkia iš arti,

Kol begalybėn plaukianti mintis
Visas erdves didžiu ratu apskrietų
Ir visos saulės jos rate žerėtų, –
Nuo jų nušvistų Tavo paslaptis.

Tačiau žinau: tenai nuplaukt aš niekad negaliu,
Nes žemės kelias erdvėje nekinta,
Ir tartum vergas, prie galeros prirakintas,
Plaukiu ant jos aš visados tuo pat keliu.

Tiktai kada nuo didingųjų žiburių
Naktis man atneša silpnutį aidą,
Kurs pluoštu spindulių blankių
Nušviečia mano veidą,
Pernakt iš jų
Aš Tavo vardą spėju ir buriau.

1946

RUDENS MELODIJA

*Ruduo dūduot ir trimituot kas rytą
 Pradėjo lūpom viesulų.
 Ūkimą gūdų jo didingų dūdų
 Ir riksmą trykiančių trimitų
 Jau šaukia šakos ažuolų žilų.*

*– Žiūrėk! Regėk! Jau laikas paskutinis! –
 Taip rėkia vėtra grodama:
 – Jau žemėn purto savo didį turtą
 Ruduo rudai raudonas ir auksinis...
 Atūš, atūš tuoj iš žiemų žiema!..*

*Širdis jautri! Ją atdaryk! Jon rinki
 Tu turtą rudenio kerų.
 O giriom raudant, ir tą skaudžią skriaudą,
 Ir kraują brolių kritusių atminki,
 Ir sielvartą švelniųjų seserų...*

*Ir tvirtas būk! Vėl vieną žiemą žiauriai
 Dievų valia tu pereit privalai!
 Pro plieno speigą, mirčiai aplink laigant,
 Turėsi nešti tu tą skaudžią taure,
 Kai skeldės stambūs, rambūs ažuolai.*

1949

TAVO VARDUI

*Kai stovėjau demono šešėly
 Po pavėsiu jo sparnų juodu,
 Kai, kančioj rankas aukštyn iškėlęs,
 Kažkam skundžiaus nebūties skurdu,*

*Kai ilgėjaus troškau saulės turto,
 Kai ieškojau Grožio ir Tiesos,
 Tavo vardas, tartum žodis burto,
 Leido peržengt skritulį tamsos.*

*Ir šiandien man tartum saulė švyti
 Vienas vardas iš visų vardų.
 Eikim, baikim tamsą išsklaidyti
 Mūsų meilės degančiu kardu!*

*Eikim, baikim skausmo labirintą!
 Lai mus veda meilė ir tiesa,
 Kur ant žemės iš aukštybių krinta
 Mūsų Dievo nuostabi šviesa.*

*Ten bus mudviejų tikra tėvynė,
 Kur Jo vardas degs ir švies aukštai.
 Jo šviesoj į vieną susipynę,
 Ten liepsnos ir mudviejų vardai.*

1948

* * *

*Vienumoj dažnai mąsčiau per naktį
Ir žvelgiau į tolimas žvaigždes,
Lyg į rašto dieviško raides,
Į Jį kelią geisdamas atsekti.*

*Ir ugdžiau širdy žvaigždėtą viltį,
Kad prieisiu Jo tiesos versmes,
Ir rengiaus į tolimas žemes,
Ėmęs lazdą piligrimo, kilti.*

*Bet tada ties likimu manuoju
Kryžkelėj tamsioj šviesi sustojai.
Aš jutau: tu sielos skaistumu*

*Iš tamsos į Jį man kelią šviesi,
Ir tariau: Tai eikime ten dviese.
Leisk, tą mažą ranką aš imu.*

* * *

*Iš namų, vos vakaro sulaukus,
Pas mane laukuosna bėgai tu,
Kai padangėj ant žydrų skliautų
Matės plonas sidabrinis plaukas.*

*Augdamas į pilnatį mėnulį,
Jis vis švietė mum kasnakt dulsvai.
Tu prieš jį sau plaukus šukavai,
Lyg prieš vario veidrodį didžiulį,*

*Kol į plauką jis ir vėl sudilo
Ir tą rytą, į viršūnes šilo
Įsipynęs, dingo visiškai,*

*Bet žvaigždynai, vakare išryškę,
Man tave – sidabro peteliškę –
Nušvietė vėl atskubant laukais.*

1949

* * *

*Kai audroj giria viršūnėm tvojas,
Kai įtūžę medžiai liemenim
Plakasi, o žemė ties šaknim
Drebančiom ir pertemptom kilnojas,*

*Kai lyg tvanas žemėn liejas lietūs,
Kai liepsnoja skliautas įstabiai
Ir kai pušys, plyšdamos skambiai,
Puola, žaibui žėrinčiam palietus, –*

*Pasitempk, kad vėtra nepalenktų,
O jei žaibas pakely partrenktų,
Vėl pakilk ir vėl keliauk toliau,*

*Nes, jei būsi atkaklus ir kietas,
Lyg iš plieno atstangaus nulietas,
Tu laimėsi kovą pagaliau.*

1949